

ligt at lave nogle formuleringer, som kan præcisere over for kommunerne, hvad det er for et serviceniveau, der ønskes. Og hvis det er muligt, så kunne vi undgå alle de andre diskussioner.

Det er derfor, jeg spørger, om ministeren har nogle forslag til, hvordan man ved hjælp af formuleringer kan undgå de forskellige meget dramatiske nedskæringer, vi har set, og som der ikke er flertal for i Folketinget.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Jamen det er dér, jeg i første omgang har sagt, at vi skal afvente afgørelserne på de klager, der ligger ude omkring i de sociale nævn. Jeg vil ikke stå her og foregøgle, at jeg tror, vi f. eks. vil se et ganske andet billede, fordi så har jeg allerede bevæget mig ud i på forhånd at komme med en slags afgørelse på nævnets vegne.

Men jeg mener, at vi skal tage en drøftelse, når vi ser, både hvad Indenrigsministeriet og jeg tror det er Ringkøbing Amt, svarer tilsynsrådet. Altså, der ligger nogle afgørelser og venter på at blive truffet, og jeg regner med, at de bliver truffet meget hurtigt, og så vil vi have muligheden for at svare mere præcist på det, fru Jette Gottlieb spørger om.

Formanden:

Hr. Jørn Pedersen som ordfører.

Jørn Pedersen (S):

Nu har vi to forslag, der vedrører hjemmehjælp, der så bliver behandlet sammen. Det er sådan set også meget fornuftigt, og med formandens tilladelse vil jeg starte med beslutningsforslaget.

Jeg vil godt sige, at beslutningsforslaget er for mig at se det mest vidtgående, og det er det, samtidig med at det er utrolig uklart i de økonomiske konsekvenser.

Den cocktail, der består af kommunen, hjemmehjælpsmodtageren og den praktiserende læge, der sætter sig sammen, kan, selv om det er sent på dagen, hos mig godt udvikle en fantasi, der siger, at det i hvert tilfælde ikke giver en ensartet behandling. Tværtimod er det ret usædvanligt, at vi står med en situation, hvor en, der ikke har et økonomisk ansvar, har en så kraftig medindflydelse på en afgørelse. Det er ret usædvanligt.

Og det underer mig, at det er stillet af et parti, der har været med i et finanslovforlig, og jeg kan se, at Finansudvalgets formand oven i købet er en af forslagsstillerne her. Fordi det her

åbner for mig at se, og der tænker jeg på ledsagerordningen, der her bliver skitseret som et nyt element, en økonomisk ladeport, som jeg synes er mere end almindelig svær at gennemskue: Hvad kommer det her til at koste?

Men det er klart, at forslagsstillerne har gjort sig nogle tanker om det, og det hører vi så nok om senere.

Jeg mener faktisk ikke som pkt. 1, at det er så økonomisk gennemskueligt, at det kan accepteres. Jeg mener som pkt. 2, at en praktiserende læge jo faktisk i den situation vil blive betragtet som vedkommendes advokat, og det er jo fair nok, men i den her sammenhæng, hvor vi siger, at vi skal sikre rettigheder – det er et retskrav vi taler om – synes jeg, det er fuldstændig ude af proportioner at bringe det ind i billedet, for jeg tror ikke, nogen kan overbevise mig om, at det vil være en saglig argumentation i alle tilfælde, og at det vil give ensrettethed, tværtimod tror jeg.

Så med disse meget få bemærkninger vil jeg sige, at det forslag vil vi afvise blankt og klart.

Det vil vi også med det næste, men dér vil jeg dog sige, at det er lidt mere gennemtænkt eller noget mere gennemtænkt, for det, det drejer sig om i det forslag, er, om vi skal ind og stramme den lovgivning, som vi jo også med SF's støtte efter lang tid gennemførte for ikke så længe siden. Dér vil jeg nok sige, at det kan være lidt tvivlsomt, også med økonomien. Nu lovede hr. Villy Søvnald jo, at det ville han gennemgå for os, så det bliver vi jo klogere på om lidt.

Men jeg synes, at man, når man går ind på ledsageområdet, bevæger sig ind i et område, der, uagtet hvad KL har sagt, er fuldstændig uigennemsigtigt, for det må jo blive det bedste skøn, vi her kan stå med, og i hvert fald ikke nogen beregninger, der er noget som helst belæg for. Det må vi jo sige, for det er et spørgsmål om at tro, og det er måske nemmere at tro om aftenen end om morgenen. Det ved jeg ikke. Men jeg kan have svært ved at se, at de kan gennemskue det ret tydeligt i hvert tilfælde.

Og dér vil jeg godt sige for begge forslags vedkommende, at de har ét spørgsmål, der står tilbage. Nu var hr. Søvnald jo ked af, at socialministeren ikke nævnede det, så for ikke at skuffe ham for meget, skal jeg bringe det ind i debatten: Ønsker man her i Danmark en mere centralistisk holdning til, hvordan vi skal løse det problem?

Jeg har lagt mærke til i CD's beslutningsforslag, at man flere gange – i hvert fald mindst to,